

OESTERPUTTEN TE OOSTENDE.

In verband met artikels verschenen in het 6de en 7de nummer van "De Plate", zou ik graag hiernavolgende rectificaties naar voren brengen.

Allereerst n.a.v. François Musin. Het "Pavillon des Dunes" lag niet zoals N. Hostyn en R.H. beweren aan de westzijde van de havengeul maar wel aan de westkant van de stad, op de huidige Albert I Promenade, op de gronden van het vóóroorlogse "Splendid Hotel".

Hier had de kunstschilder François Musin op 8 juni 1852 een stuk duingrond van 13.168 m2 vanwege het Ministerie van Openbare Werken in concessie gekregen, waarop hij in hetzelfde jaar het eerste houten paviljoen liet oprichten dat aan het westerstrand werd gebouwd. Dit eerste hotelrestaurant werd reeds in 1852 in huur genomen en uitgebaat door Constant Beerblock. Ik twijfel er sterk aan dat Fr. Musin er woonde, vermits hij eind 1852 reeds te Brussel was gedomicilieerd.

Bij de grote stadsvernieuwing van 1875-1880 werd dit paviljoen in 1877 door een Brusselse handelaar Emile De Pachtere opgekocht, die in 1879 het gebouw liet afbreken.

De verwarring bij de localisatie van het "Pavillon des Dunes" spruit wellicht voort uit het feit dat er aan de westzijde van de geul ook een paviljoen en oesterput Musin bestond van 1848 tot 1885. Dit paviljoen werd echter nooit uitgebaat door de kunstschilder maar wel door zijn vader en later door zijn broer, Auguste.

Vader François Constant Musin stond te Oostende bekend als "particulier" en als "apprêteur de poissonniers". In 1832 begon hij aan de oesterteelt in de grachten van het hoornwerk op de oostkant van de geul. Op 5 juni 1846 kon hij vanwege de Belgische Staat een terrein van 3.812 m2 in huur krijgen op de westkant van de geul. Hier legde hij in 1848 een oesterpark aan en richtte hij een restaurant op.

Beide lagen echter niet zoals R.H. het beweert "nabij de oude vuurtoren". Zij waren genesteld tegen een naar het westen inspringende bocht van de Kanonnendijk, achter een late dekkingswal die nagenoeg tussen het verlengde van de Langestraat en de Nieuwstraat aan de huidige Visserskaai inlag.

Na de dood van zijn vader in 1849 liet François Musin zijn aandeel in het bedrijf over aan zijn broer, Auguste, die het geheel als hotelier ging beheren. Zijn broer, Eugène, kandidaat-notaris te Oostende verkocht op 21/1/1857 zijn aandeel in dit eigendom aan de schatrijke brouwer, Gabriel Jean.

Bij de stadsontmanteling in 1867 werd theoretisch een einde gesteld aan de grondconcessie verleend in 1846. Tevens werden plannen ingediend, om de kanonnendijk recht te trekken tussen de oude vuurtoren en het nieuw dok aan de Visserskaai, om, op of bij de oesterput Musin een zwemschool of thermencomplex te bouwen. Auguste Musin kwam te sterven. De uitbating van het bedrijf viel stil. Het restaurant werd bouwvallig, de oesterput slibte op. Marie van Glabbeke, Weduwe van Auguste Musin verkocht dan ook op 5 augustus 1875 het haar nog toebehorende aandeel aan Edouard Jean. Zo kwam het ganse bedrijf in het bezit aan de familie Jean. De benaming werd gewijzigd. Van nu af aan sprak men van de "oesterput Jean". Edouard Jean liet het geheel wat opknappen. Door het rechte trekken van de kanonnendijk, het vervangen van het gammel geworden "geneverbrugje" door een

.../...

dijk naar het westerhoofd in 1881 werd de oesterput Jean meer en meer geïsoleerd. Bij de uitbreidingswerken van de open visserskom naar het noorden in 1885-1886 verdween dit overbekend stemmig Oostends hoekje definitief uit het stadsbeeld.

OESTERPUTTEN IN OOSTENDE (nr. 7, pag. 7).

Het is heel natuurlijk dat de oesterputten Royon-Hertoghe niet meer in 1902 werden vermeld, vermits deze niet meer bestonden. De Heer Halewijn verwijst trouwens zelf in zijn artikel op de verkoop van deze bedrijfsgronden aan Leopold II in 1895.

Het geheel van deze uitbating waarbij naast de oesterput ook een houten paviljoen, het "Pavillon du Rhin" of "Hotel du Rhin" moet gerekend worden lag te paard op de huidige Parijsstraat die bij K.B. van 17 januari 1898 werd aangelegd door het oesterpark dat in april 1898 werd afgebroken en gedempt.

Daniel FARASYN

- - - - -

DE GESCHIEDENIS HERHAALT ZICH IN DE KABELJAUWOORLOG.

De Engelse vissers zijn op dit ogenblik voor de zoveelste maal verontwaardigd dat IJsland zijn territoriale wateren, ter bescherming van de visstapel, uitbreidt en roepen de bescherming in van de Navy tegen de IJslandse onverlaten.

In het begin der zestiende eeuw hadden de Hollanders mondeling toelating bekomen om tot op 28 mijl afstand van de monding van de Firth of Edinburgh te vissen, wat ze ook deden.

Dit verdriette evenwel King James V die oorlogsschepen stuurde om de Hollandse vissers het vissen op deze plaats te ontzeggen.

Er werden zodanig veel Hollanders aangehouden dat King James V een groot vat vulde met hun koppen en dit naar Holland stuurde, waarbij hij eerst zorgvuldig de namen van de vissers met een kaartje op hun hoofd liet aanbrengen.

(uit een oud Engels handschrift, aangehaald door Mackenzie in "History of the Outer Hebrides", 1903).

Dat was nog wat anders dan de netten doorvaren zoals de IJslandse visserijwachtschepen nu doen.

J.H.K.

- - - - -

ERRATA.

In het vorig nummer slopen een paar storende fouten, o.a. het Museum dat natuurlijk met Pasen open is in april i.p.v. maart.

In verband met het Fort Napoleon lezen we dat de Franse keizer in 1903 havenhoofden liet oprichten, wat natuurlijk 1803 moet zijn en bij het artikel over het "Bootje in den Hof" moeten we de naam A. Vandermeulen-Demeester lezen en niet A. Vermeulen-Demeester.

Tenslotte moet Kinsjasja als geen juiste spelling aanzien worden, wel Kinshasa.

O.V.